

Under 1. behandlingen gennemgik *justitsministeren* det forslag, der var indeholdt i en betænkning afgivet af et sagkyndigt udvalg. (Betænkning om adgang til svangerskabsafbrydelse nr. 522/1969).

I statsministerens åbningstale ved folketingsårets begyndelse var det blevet nævnt, at svangerskabsloven ville blive foreslået ændret, når det sagkyndige udvalg havde afsluttet sit arbejde. Udvalgets betænkning havde imidlertid først foreligget i slutningen af februar, og det var ikke muligt at fremsætte et lovforslag så betids, at forslaget kunne ventes færdigbehandlet i denne folketingssamling. Regeringen havde derfor besluttet at vente med at fremsætte lovforslag på grundlag af udvalgsbetænkningen til først i det kommende folketingsår. Et flertal af udvalgets medlemmer, alle med undtagelse af overlæge Hoffmeyer, kunne ikke på nuværende tidspunkt gå ind for fri abort. Flertallet af udvalget foreslår, at de gældende indikationer for at tillade svangerskabsafbrydelse suppleres med en såkaldt social indikation. Der stilles endvidere forslag om, at der åbnes mulighed for at tillade svangerskabsafbrydelse for unge kvinder, når kvinden på grund af ung alder eller umodenhed ikke for tiden formår at drage omsorg for barnet på forsvarlig måde. Endelig foreslår flertallet, at svangerskabsafbrydelse skal kunne foretages uden forudgående tilladelse og således også uden forudgående undersøgelse af, om betingelserne for svangerskabsafbrydelse efter de specielle indikationer herfor er opfyldt, såfremt den gravide kvinde er over 38 år eller tidligere har født 4 børn, som er under 18 år og opholder sig i hjemmet. Det kan også nævnes, at udvalget går ind for ophævelse af kvindens strafansvar for ulovlig svangerskabsafbrydelse. Fra regeringens side var der ikke taget endelig stilling til det sagkyndige udvalgs indstilling. En sådan endelig stillingtagen måtte bl. a. afvente tilvejebringelsen af de udtalelser, justitsministeriet umiddelbart efter at have modtaget betænkningen udbad sig fra indenrigsministeriet, socialministeriet, mødrehjælpen, retslægerådet, rigsadvokaten samt Danske Kvinders Nationalråd. Regeringens indstilling var dog foreløbig den, at det ikke på det foreliggende grundlag ville være forsvareligt at gennemføre en fri adgang til svangerskabsafbrydelse. For sit eget vedkommende lagde ministeren i denne forbindelse megen vægt på, at der netop i disse år var en betydelig udvikling i gang i arbejdet med at udbrede kendskabet til og fremme anvendelsen af antikonceptionelle midler, og at det, som også fremhævet af udvalgets flertal, ville være uheldigt netop i en sådan periode at gøre adgang til svangerskabsafbrydelse fri.

Falk Hansen (S) mente ikke, at der fra samfundets side var truffet de foranstaltninger, som måtte være en naturlig forudsætning for indførelse af adgang til fri abort. Det måtte være helt afgørende, at der blev ført en sådan almindelig social- og familierpolitik, at der skabes de rette rammer og muligheder for at føde og opdrage børn. Han kunne ikke tilslutte sig fri abort, men kunne gå ind for en